

Η θυσία του βασιλιά και οι νόμοι του Δράκοντα

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ο

Κόδρος, ο βασιλιάς της Αθήνας βρισκόταν σε μεγάλο προβληματισμό. Τι έπρεπε να κάνει για να σώσει την αγαπημένη του πόλη; Ήξερε ότι οι Δωριείς, που ήταν εγκατεστημένοι στην Πελοπόννησο, από καιρό είχαν βάλει σκοπό να κατακτήσουν το των Δελφών τον τρόπο για να άθει από κατασκόπους του και την κυρίαρχοι της Αθήνας, αρκεί να

κάποιος άλλος τρόπος να σωθεί η πόλη. Θυμήθηκε τον προκάτοχό του, τον ξακουστό βασιλιά Θησέα, που είχε παρακινήσει όλους τους Αθηναίους πολίτες να αφήσουν τις κατοικίες τους και από τα περίχωρα της Αττικής, από τις ορεινές περιοχές και τις παραλίες, να εγκατασταθούν όλοι στην Αθήνα, γύρω από την Ακρόπολη. Για αυτό άλλωστε οι Αθηναίοι γιόρταζαν κάθε χρόνο τα **Παναθήναια**, για να θυμούνται αυτό το γεγονός, που τους έφερε όλους κοντά, το γεγονός που τους ένωσε.

Ο Θησέας με αυτή του την πράξη είχε καταφέρει να μείνει στην ιστορία. Και τώρα ο Κόδρος θα δειλιάζε; Όχι. Αν ο μόνος τρόπος να μην πάρουν οι Δωριείς την Αθήνα, ήταν να πεθάνει ο βασιλιάς της, τότε μία λύση υπήρχε. Έπρεπε να δώσει τη ζωή του για την αγαπημένη του πόλη.

Η απόφασή του ήταν οριστική. Ντύθηκε με ρούχα πολεμικά και πήγε προς το στρατόπεδο των εχθρών του. Εκεί συναντήθηκε με τους

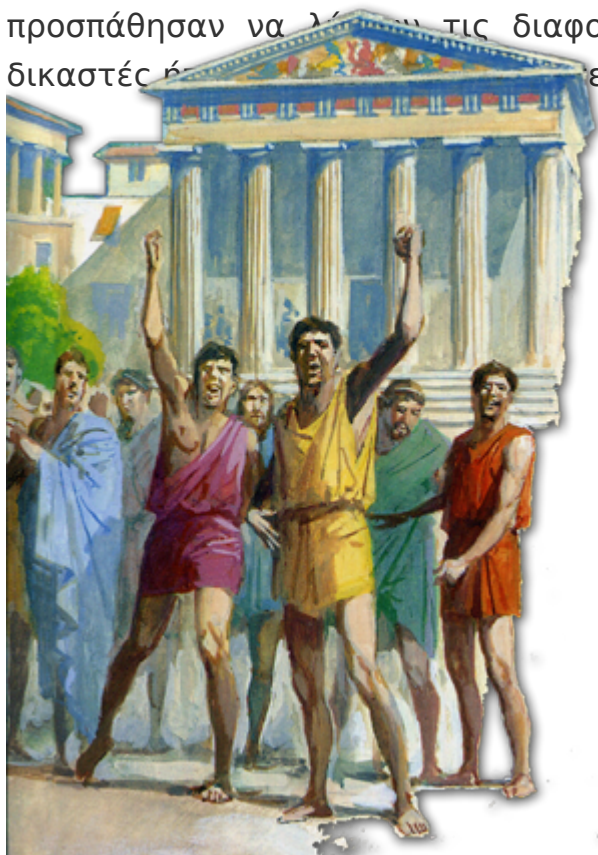
επιτέθηκε. Οι δυο Δωριείς ξαφνιασμένοι

από την απρόσμενη αυτή επίθεση, αμύνθηκαν και πριν προλάβουν να καλοσκεφτούν τι γίνεται, τον σκότωσαν. Το νέο διαδόθηκε αστραπιαία στην πόλη και οι Αθηναίοι συγκινημένοι από τη θυσία του βασιλιά τους ζήτησαν από τους εχθρούς τους το σώμα του Κόδρου για να τον θάψουν με τιμές. Μόνο τότε οι Δωριείς κατάλαβαν το λάθος τους και συνειδητοποίησαν ότι δεν ήταν η μοίρα τους να κατακτήσουν την Αθήνα. Δεν θα πήγαιναν κόντρα στο χρησμό.

Όμως μετά τη θυσία του βασιλιά Κόδρου, τα πράγματα σιγά- σιγά όλο και χειροτέρευαν. Κανείς δεν διαδέχτηκε τον γενναίο βασιλιά. Η εξουσία πέρασε αυτόματα στους ευγενείς και το πολίτευμα έγινε αριστοκρατικό.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, οι Αθηναίοι έκαναν μια φριχτή διαπίστωση. Το έδαφος

της Αθήνας δεν ήταν αρκετά γόνιμο, για να θρέψει όλους τους κατοίκους. Πολλές περιοχές ήταν άγονες. Ο λαός άρχισε να πεινάει και οι πολίτες άρχιζαν να δανείζονται χρήματα και τρόφιμα, τα οποία δεν μπορούσαν να επιστρέψουν. Όμως ποια θα ήταν η άλλη τους επιλογή; Να πέθαιναν της πείνας; Έτσι, πολλοί προσπάθησαν να λήξουν τις διαφορές τους στο δικαστήριο. Μάταια όμως. Οι δικαστές όμως δεν μπορούσαν να βρουν το δίκιο τους.

Και ίσως να άρχιζαν ακόμα μεγαλύτερες

αναταραχές στην πόλη της Αθήνας, αν οι ευγενείς για να καθησυχάσουν το λαό, δεν ανακοίνωναν ότι θα ανέθεταν σε κάποιον να γράψει τους νόμους. Οι Αθηναίοι κάπως ηρέμησαν και σίγουρα κάποιοι πίστεψαν ότι επιτέλους θα αποδοθεί δικαιοσύνη, αφού οι νόμοι θα γράφονταν και θα ίσχυαν για όλους.

Όμως τα πράγματα δεν είχαν την ομαλή εξέλιξη που περίμεναν οι Αθηναίοι. Ο νομοθέτης που ανέλαβε να καταγράψει τους νόμους ήταν ο **Δράκοντας**. Οι νόμοι σκαλίστηκαν πάνω σε μαρμάρινες πλάκες, οι οποίες τοποθετήθηκαν στην αγορά. Τα μάτια των Αθηναίων έπεσαν γεμάτα ελπίδα πάνω στις πλάκες. Όμως γρήγορα σβήστηκε η ελπίδα από τα πρόσωπά τους και στη θέση της εμφανίστηκε ο φόβος. Οι νόμοι του Δράκοντα ήταν τόσο σκληροί, που γέμισαν τρόπο τις καρδιές τους. Ασήμαντα αδικήματα, όπως η κλοπή ενός μήλου ή ακόμα και η τεμπελιά τιμωρούνταν με θάνατο. «Αυτοί οι νόμοι είναι γραμμένοι με αίμα, όχι με μελάνι», σιγοψιθύριζαν μεταξύ τους οι πολίτες.

Τριάντα χρόνια έμελλε να ισχύσουν αυτοί οι νόμοι. Τριάντα χρόνια υπέφεραν οι Αθηναίοι ανήμποροι κάτω από τη σκληρή νομοθεσία του Δράκοντα. Τριάντα χρόνια υπάκουαν σε αυτό το σύστημα, που τους είχαν επιβάλλει οι ευγενείς. Μέχρι που βρήκαν το σωτήρα τους στο πρόσωπο του νομοθέτη Σόλωνα και η ελπίδα φώτισε ξανά τα πρόσωπά τους...

Αλ. Σαββόπουλος

Δες παρακάτω την ιστορική προσέγγιση των γεγονότων

[//www.slideboom.com/player/player.swf?id_resource=1897436](http://www.slideboom.com/player/player.swf?id_resource=1897436)

